

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

เรื่อง

“คนฉลาดเห็นป่าช้าที่เผาอัตตาดิบ”

ธรรมะมาลา เขียน

ปี พ.ศ. 2563

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เรื่อง

คนฉลาดเห็น

ป่าช้าที่เผาอัตตาดิบ

ธรรมะมาลา เขียน

พ.ศ. 2563

~ 1 ~

อภิ – ธรรมที่ลึกสุด ปรมัตถ์อนัตตา

อะริเยสุ ปะมาเทนะ ทะวารัตตะเยนะ กะตัง สัพพัง

อะปะราจัง ขะมะถะ เม ภันเต

พระพุทธเจ้า พระอริยเจ้า ทุกๆพระองค์ ในกาลไหนๆก็ตาม สิ่งที่ข้าพเจ้า
ได้กระทำผิด โดยรู้เท่าทันก็ตาม ไม่รู้เท่าทันก็ตาม ในกรรมสามประการ
ด้วยมโนกรรมคิดผิด ปากพูดผิด กายลงมือกระทำผิด มาแสนนาน
ต่อพระพุทธเจ้า ต่อพระธรรม ต่อพระอริยเจ้า ครูอาจารย์เจ้า ทุกๆพระองค์
ขอหลวงพ่อบุญเป็นองค์แทน การขอขมากรรม โปรตยกโทษ สงสาร
เป็นอโหสิกรรม แก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ

น้อมกราบสักการะ

พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า

พระพุทธรูป ผู้รู้ ผู้ตื่น

พระธรรมปรมัตถ์ธาตุ อนัตตา

องค์ประธานสังฆะปรมัตถ์ พระธรรมอนัตตา

ผู้แจ่มแจ้งในธรรมนั้นๆ

น้อมเคารพ นบพระธรรม จำใส่ใจในครูอาจารย์
ได้กล่าวขาน งานสดับธรรม รับพระธรรม นำมาบอกสอน
น้อมรับ ข้อธรรมะทุกข์ จุดสั้นๆของท่าน ทุกชั้นตอน
มานอบน้อม พร้อมให้สอบผ่าน ด้านกรรมหลวง
มาลาธรรม ธรรมะมาลา ฉายาที่พ่อตั้งให้
บทกลอนธรรมะ ไว้บอกข่าว ธรรมะใจ พ่อกล่าวสอน
จะตั้งมั่น รับข้อธรรม ไว้ที่พ่อ อบรมให้ ตามชั้นตอน
เอาเป็นดอกมาลา ทุกๆข้อ ยื่นให้พ่อ ได้ชื่นใจ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

อันพารา ที่หนาหนัก แข็งตันแข็ง ดั่งหินผา
ยังมีเท่า เจ้าอัสตดา คาคี้อรัน ขึ้นเขืองแข็ง
อวิชา อะ หยั่งภูเขา เอาแหลมปัก หลักทิมแทง
มานะแรง แสลงตั้ง ผึ่งนรก วกเข้าหาตัว
อันโจรไพร ใจเหี้ยมโหด ยังสลดธรรม
กลัวตายนั้น ใจไพรโจร โคนสลาย
น้อมเคารพ นบพระพุทธเจ้า ฝ้าธรรมได้
โจรใจตาย ได้พบพระ ละ เลิก จริง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

หนึ่งล้านคน มีหนึ่งคน หนึ่งแสนคน มีหนึ่งคน หนึ่งหมื่นคน มีหนึ่งคน
หนึ่งพันคน มีหนึ่งคน หนึ่งร้อยคน มีหนึ่งคน ที่อดทนต่อความทุกข์
และมีความเพียรอดสาหัส รับธรรมอนัตตานี้ ล้านหนึ่ง หนึ่งในล้านนั้น
จะปฏิบัติทุกข์เหลือทน เอาเท่าที่มีธรรมะการทำความดี
หนึ่งล้านในยอดคนดีนี้ ให้ได้มีอยู่ที่ยอดธรรมอนัตตาจริง
สำหรับหนึ่งคนที่พลิกได้
สำหรับหนึ่งคนที่ค้นหาเจอ
สำหรับหนึ่งคนที่เจอเส้นทางแล้ว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ฝึก หาคความสะอาดของพระธรรม

ฝึก เห็นความสว่างต่อเส้นทางของตนเอง

ฝึก ลดละเว้นถึงจะได้ความสงบ เย็นใจ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

กระทำเหตุอนัตตา ผลได้รับธรรมอนัตตา = ตัดวางสภาวะแก่ตนเองได้

กระทำเหตุอัตตา ผลได้รับอัตตา = ยึดมั่นถือมั่นแบบเดิมๆ เติบโตอัติตาไป

เรื่อยๆ กระทำเหตุสิ่งใดไว้ ได้รับผล ย่อมมาบรรจบกัน ให้สังเกตใน

ปัจจุบันนี้ของทุกคน ว่าออกรอดยากขนาดไหน

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

หากใครเป็นพระ เป็นเณร ให้ได้ทำเหตุแห่งพระ แห่งเณร ไว้ให้มาก
ชาติหน้าฉันใด จะได้มาต่อยอด ในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าองค์ใหม่
พระมหาสาวกเจ้าองค์ใหม่ พระอัครสาวกเจ้าองค์ใหม่ ได้ฉันนั้น

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

พึงรู้สถานะของตนเอง

พึงรู้ = เป็นผู้ให้ได้มากินข้าวเขา เป็นตัวแทนเจ้ารับบุญหนุนรับห่อข้าวแกงร้อนเขา

พึงรู้ = ให้ได้มาห่อหุ้มผ้าเหลืองสีทอง บุญนี้ใครเป็นผู้รับ

พึงรู้ = ให้ได้รับสิ่งของคือ กุฎี พร้อม น้ำ ไฟ อาหาร ยา

ใครประทานให้ยามเมื่อท่านนอนหลับ

พึงรู้ = พระเณรที่อยู่ในวัด ข้อวัตรธรรมท่านนั้นคืออะไร

พึงรู้ = ใครคือผู้ดูแล แม้ยามป่วยไข้ พร้อมให้อาหาร สิ่งของทุกสิ่งทุกอย่าง

(บอกได้เลยว่าเป็นตะก่า ฆราวาส)

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

ฟังรู้ = คุณค่า ก้อนข้าวของตะก่า ฆราวาส เออาพระ เออาเณร หายใช้

ฟังรู้ = ว่าตัวเราอย่ามัวเมาเม่นปรุงโลก โปกกามาหอบไว้ที่ใจ

ฟังรู้ = สถานะที่มา แล้วที่จะไป แต่ละชั้นนั้น

ท่านคือผู้นำหน้า ตะก่าฆราวาสเขาจริงๆ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เหลือๆทำตัวสดใส หัวใจมีธรรมสุขศรี

เบิกบานตามธรรมนี้ ในยุคของโรคภัยมากมี พันหนี่ใช้ไม่หาย ร้ายร้อนขัง
อึดตามานะ ภัย ภัยในอภิธรรม อภิ ที่ลึกล้ำนั้น

เป็นธรรมของพระของเณร ผู้เกิดปัญญา ออกรอดทุกขัง ดั่งธรรมอนัตตา

ใครอยู่ในสถานะไหน ให้พึงรู้ตัว รู้จักตน เป็นบุคคลมีสถานะ

เมื่อได้มาบวช เป็นเณรเป็นพระ อยู่ในสถานะไหน พึงรู้

อึดตามานะ โลภะ ภัย เจ้าหนี่ ชี้ทางให้ดู

ต่างให้เห็นครูอยู่ สอนให้พึงอยู่ ในสถานะ ผู้รู้

ผู้ตื่นพระธรรม ผู้รับใช้พระธรรม ผู้แจ้งข่าวพระธรรม นั้นแล

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

บางคนใช้หนี้ยังไม่หมด กรรมกดบังคม บ่มไข้ติดเตียง
ได้ห่มผ้าเหลือง แต่เสียมธรรมะ ชดกรรมกิเลส เอาหมองไหม้
หนี้โลกชดใช้ไม่จบ ธรรมลด หกคะมำ ไปยังเก้าถ่านกองไฟ
เป็นหนี้ตะกั่วเอาไว้ ชดใช้ด้วยการเกี่ยวข้าว ไถนาไปถึงชาติหน้านั้น
หนี้ธรรม หนี้กรรมของคนในวัดเห็นชัด
รับแจ้งข่าวผิดเณร ผิดพระ โทษฐานหลอกลวง บ่วงหนี้
ภย บัญชีเณรพระ ติดอยู่ภพภูมิไหน
กินถ่านกินไฟ น้ำใคร่ทองแดง แสลงน้ำเหล็กไหลไฟ
เอาตัวเล่นตะไคร่ ลื่นไถล ออกไปเมืองเปรต มีให้เห็นจริงๆ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เรื่องราวของเณรพระ ค่อมอัครตามานะ ภัย มรณะเข้าตัว
ลาภยศชดเจ้าสัว มัวกามนามเศรษฐี ดูดีมีของคลัง
ไต่ไปในนรก พกใจเปรต ติดตามไปนั้น กรรมคือการกระทำของท่าน
เรื่องราวของพระเณรนั้น เทวทูตเอาลงทัณฑ์ ผู้นั้นให้ทันรู้ตัว
อยากกินดีอยู่ดี เลยหนีมาบวช อดตัวอ้างตน ปล้นของกินตะก่า
ห้อยโหนต้นไทรกามา อนิจจาผู้อยู่ดีกินดี มีวิบากเข้าให้
ไต่ตอมอยู่กับอาหาร สาราญอยู่กับที่วี อีที พาไปเลี้ยงไก่
สุขสันต์วันเกิดกับไฟ ตายไปอยู่ในเมืองผี สีขุมจุ่มขึ้นจุ่มลง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ป่าช้าของพระของเณร เข็ญของขลัง ดั่งยุคไอที
นั่งดูทีวี นอนดูทีวี มีโทรศัพท์ ตลับโน้ตบุ๊ก สุขโขศรี อีทีถั่ง
มีเศรษฐียุคซีวี หาเลี้ยงข้าว ตั้งอยู่วังชั้น นั้น
ให้เงินใช้เป็นถุงเป็นถัง ดังคนดัง ขลังยุค ซีซีทีวี
ไม่เห็นป่าช้า หรือเห็นแค่ป่า ฆ่าไปเสียแล้ว พระเณร
เดินทางเส้นที่เป็น เข็ญล่อสีล่ำ ยันเข้ายันค้ำ
เมืองมะสิมอ รอเอาไปอยู่ เป็นคู่ เป็นหมู่ เส้นทางทุกซ่ง
มืดหม่น หมองคล้ำ เข็ญล่อสีล่ำ เข้าป่าช้าจริง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

เอาวัดเป็นป่าช้า หาทงเข้าป่าช้า ใช้อวัตรพระเณรปลอม
เอาเมืองคนเขาเดือดร้อน ย้อนศรตนทุศีล กินข้าวของตะก่า
ทางเข้าวัดเอาเหม็นเน่า เอาชาวบ้าน เอื่อมระอา
หมู่บรรดานักการค้า เอาตัวเป็นผู้ขาย หารายได้เข้าป่าช้า
นี่หรือ วัดวาในเมืองคน ผู้ฉลาดคิดดูเอา

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั้งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ป่าช้าใจให้เวทนา คาหลอกหลอน

ผีอ้ตตา ผีต้ัณหา ผีอวิชชา ป่าช้าใคร เอาใจหลง

พาเดินไป ไว้ค้ีบศอก ตรอกซอย ค่อยๆจมลง

เอาปล้ัดหลง งงภูตผี ที่สี้้ขุมน้ันจริงๆ

เอาเมืองคน รนร้อนใจ ทุกข์กับไฟในป่าช้า

ใครใคร่ค้า / ค้า ใครใคร่ขาย / ขาย ได้ทุกข์ชน

ผีโลภะ ผีต้ัณหา พาเมืองคนวนป่าช้า เข้าออกอย่างทุกข์ทน

เมื่อผีผลาญ มาปล้ันชน เงินทองซ่อนกัน ทั้งป่าช้า

น้าระอา หนอวัตวาในเมืองคน

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เปิดเส้นทางเข้าป่าช้า เผาคนดิบ

มาได้เห็นคนตาย ข่ายเข้าออกป่าช้า วันละหลายๆครา

กับกิเลส เหตุอัตรตา ทิฐิเห็นผิด อวิชชา ตัณหา หลากถม

วงจรไปกลับ สลับสไลด์ ให้วกวนในเมืองคน

ทันได้เห็นค้นหา คนไม่ทันตาย แต่ถูกเผาตัว

เผาผลาญกามเสพเก็บกอง เอาเป็นของตน

ชั่วดี อลวน ปะปนคนเคล้า เอาไว้ใน สังสาร

เอาตายเอาเกิด กำเนิดวันละ หลายๆหลากหลายครา

เอาจนป่าช้า ไม่ว่างไม่เว้น เห็นคนเข้าออกรอบตัว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

มาเอากูเป็น ไม่เห็นป่าช้า ว่าเผาคนตาย

เอาวนเอาว้าย ตาย เกิด เกิด ตาย ได้ยังไม่เลิกเผา

เกิดมาก็ที่ ได้มาเผาผีตัวเอง ยากพ้นออกเข้า

ไม่เคยว่างเหงา ป่าช้าเผาผีทุกที่ ไม่หนีได้ทุกคน

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

บางที่ ป่าช้าอยู่ในวัด เอาเณรเอาพระไม่เห็นธรรม
ได้แต่สวดเอากัณฑ์ เทศน์ธรรมไม่เข้าสัจจะ จึงไม่เห็นธรรมแท้
แต่รับจ้างเผาผี เอาผีเข้าป่าช้า ชรา มรณะตามทวงแล
เอาพระเอาเณรพ่ายแพ้ว แซ่ช้าอยู่ในป่าช้า หาผีมาเผาตัว
ศาลาหาที่เก็บศพ แออัดไปด้วยกะโหลก คนเป็นผี
เก็บศพเศรษฐีผู้ดี มีโลงหีบเป็นไฟฟ้า ผาฟูกคูดน้ำแข็งหนา
ตายแล้วยังกลัวหนาว เอาเหม็นเข้ญใจ เศรษฐีผู้มาก มีตา
ราคาเผาผีหนักหนา เอาวงศาผิดกัน แย่งกันเงินเศรษฐี

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ป่าช้าของคนยากไร้ สิ้นใจในวันนั้น ไม่ทันทุกข์ถม

เก็บศพไปเผา กลิ่นเน่า เอาเหม็นบ่ม ไม่ทันจะساب

เศรษฐีเก็บซาก คนอนาถาไม่เก็บทุกข์ คนไหนฉลาด

ป่าช้าของคนฉลาด อนาถาแท้แช่อยู่กับเวลา ฝ้าฝีที่ป่าช้าตัว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ทำไม ป่าช้ามีเอาไว้เผาคนเมื่อเป็นซากเน่า เท่านั้นหรือ
และเอาไปเผาในที่ไกลๆผู้คน ?

ทำไม หมาแมว ถึงได้ฝังอยู่ตามดิน ฝังอยู่ตามใต้ร่มต้นไม้
ผู้ฉลาดคิดนะ เป็นปุ๋ยพสุธานี้ ?

ให้รู้ไว้ คน หากเป็นปุถุ หูตาไม่เห็นธรรมไม่รู้จักขั้เยี่ยวที่เรียราดตามทางนี้
คนหนึ่ง คน ได้เกิดมาเป็นคนหูดิตาดิ แจ่มแจ้งธรรม รู้จักที่มาของพระธรรม
รำลึกรู้ สำนึกผิด-ถูก การกระทำ การประพฤตินในธรรมะที่ตนเคารพ
นับถือ ศรัทธา นั้น คนหนึ่ง เมื่อรู้ว่าคนมีอยู่สองประเภท อย่างนี้ เส้นทางที่
เลือกให้แก่ตนเองนั้น คนฉลาดย่อมเห็นป่าช้า เห็นทางเดินเข้าไปในป่าช้า
เห็นคนตาย เห็นการกลัวตาย กลัวเกิด แก่ตนเองนี้ หนึ่งคนนั้น อยู่ใน
ประเภท แมว หมา ได้มีคนเก็บไปฝังอย่างดี ได้ขึ้นไปอยู่ที่สูงๆ ก็มีในคนหนึ่ง
คนนั้น อีกประเภทหนึ่งเอาไปเผาหรือเอาไปฝังที่ไกลๆ ห่างผู้คน ห่างหมู่บ้าน
อยู่ในป่า เพราะกลัวเหม็นกลิ่นเน่า สาบสาง ที่จะลอยมารบกวน แสดงถึงผีที่
ตายนั้น สะสมแต่ของเหม็น เมื่ออยู่ในเมืองคน แม้กระทั่งตายไป ยังต้อง
เอาไปเผาที่ไกลๆหมู่บ้าน หรือในป่าที่เดียว คนฉลาดคิดดูนะ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เมืองเทวดา เมืองพรหม ไม่มีป่าช้า ไม่มีศาลาสวดศพ เพราะเมืองเทวดา ไม่มี
ใจตาย ใจโสดาบันมรรค ผล จะสงบเย็น ไม่ตาย จึงไม่มีป่าช้าให้เผา
การเจ็บป่วย แก่ ชรา ไม่มี เมื่อเวทนาไม่มี เจ็บป่วย แก่ตาย จึงไม่มี
เมืองพรหมชั้นอนาคามีก็ไม่มีป่าช้า ที่จะมาเผาศพ เพราะปราศจากใจเทวดา
พระอรหันต์ ใจเกิด ใจตายนั้น ไม่มี เพราะท่านไม่กลัวตาย ใจตายที่จะทำ
เกิดขึ้น ไม่มี จึงปราศจากใจกลัวตาย และกลัวเกิดนั้นนั้นแล้ว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

อย่าคิดว่าเป็นกู เอาเป็นมานะใจ

จะเกิด ภัย ไฟเผาอยู่ในป่าช้า

อย่าติดในใคร่กามา จะพาไปอยู่ ทำกู ในป่าช้า

ใคร่ อะ งะ เอาบ้า หาให้เกิดกู จะปลุกกูในป่าช้า

ของใครต่อใครให้หนักภูหนา อย่าเดินหาเหตุให้ใจเอาคลังบ้า

จะได้เอาไปอยู่ในป่าช้าจริง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

เมื่อคนฉลาดเห็นป่าช้า เห็นเส้นทางเข้าป่าช้า

หมู่คนเขาร่วมกันทำผิด = ไม่เข้าร่วม

เมื่อคนฉลาดเห็นผิดที่จะเข้าร่วม ผิดยื่นให้ = ไม่รับ

เมื่อคนฉลาดเห็นเจ็บ เหน็บของผิด เอาให้ผิดอีก

เกิดสาแก่ใจ เมื่อทำให้ผู้อื่นผิด หลีกเว้นได้ = ไม่รับร่วมผิด

คนฉลาดยอมปิดป่า ไม่ช้าไม่แซ่ ไม่แหวะข้างทางอีกต่อไป

จึงหมดของผิด ปิดของผิด ของที่จะทำให้ผิดอีกนั้น ดับบอดแล้ว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ห้าขั้นธ = ดีก็ดีสุดๆ ร้ายก็ร้ายสุดๆ เอาดี เอาร้ายอยู่ตลอดเวลา

ห้าขั้นธ = กว้างศอก ยาววา หนาคืบ หนีดหนาเหนียว เยียวยาวาก

ห้าขั้นธ = เป็นศึก ลึกสุดๆ คือการปรุงแต่ง ด้วยอารมณ์ลมๆแล้งๆ

ห้าขั้นธ = เจ็บปวดสุดๆ ทุกข์สุดๆ เมื่อเกิดอารมณ์ชิงชัง

ออกอาการสุดแค้น รักสุดๆนั้น

ห้าขั้นธ = จดจำฝังไว้ไม่เคยลืม ทั้งอดีต ปัจจุบัน

แม้จะส่งผล ถึงอนาคตก็ยังไม่ยอมเลือนลาง

ผู้ฉลาดธรรมแล้ว พิจารณาให้มากๆ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เรือน ลมๆแล้งๆ ทแยงข้าง

ชั้น์เชื่อมชั้น์ ตั้งอากาศ กากอารมณ์ ผสมสี

ลมๆแล้งๆ เอามาแต่งแต้มชั้น์ ให้ทุกข์สุดนี้

ห้าชั้น์พั่วพั้น ตัวตนนี้ ซี้พญามรณะจริง

ขยะเยื่อ นำมาเขย่า เอาผสม ปะปน ถมชั้น์ห้า

อารมณ์ อาการ พาลมารถ่างห้า ประมาณขย้า

ลมๆแล้งๆ เอาแรงซึก ปักทิม สุขทุกข์กัน ไม่รู้เท่าทัน

ถึงขยะของห้าชั้น์พั่วพั้น ฝังคุุหนี่ มีรักซังกันทุกๆคน

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

เมื่อเกิดปัญญาเห็นป่าช้า ทางเดินไปป่าช้า เห็นผีกำลังถูกเผา เป็นอย่างไร ?
เมื่อเห็นป่าช้า ป่าช้านี้คนทางโลก ไม่มีใครไม่รู้จักป่าช้า ไม่มี เด็กเล็ก ๆ ก็ยัง
รู้จัก ยิ่งผู้ใหญ่ ยิ่งเฒ่าวัย ที่จะเข้าไปรู้จักนี้ ดีทีเดียว เพราะเดี๋ยวก็ต้องเข้าไป
อยู่แล้ว ป่าช้านั้น ทุกคนจะได้เข้าไป จะเร็วหรือช้ามัน อยู่ที่เวลาของผู้นั้น
จริงๆ ป่าช้าจึงเป็นสถานที่สุดท้ายที่ทุกคนยอมรับ ยอมจำนน ในความของ
คนโลกนั้น ที่เห็นป่าช้า ป่าช้า ถ้าเป็นบุคคล มีคุณงามความดี ก็จะมีผู้คน
เดินจงไปส่งกันเยอะๆเมื่อตายไป ในแต่ละสมัย แต่สมัยนี้บางที่ก็มีป่าช้าอยู่
ในวัดเสียแล้ว ให้เห็นกันเป็นเรื่องของเล่นๆ หรือประเพณีจัดงานหาหิน
หากำไร ตั้งแต่ข้าวต้ม ยันสังฆทานกันเลยทีเดียว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ผู้ฉลาดพึงรู้ จิ๊งรู้แค่ เปรตเห็นเปรต ผีเห็นผี ของคนทางโลกเท่านั้น เมื่อผีเข้าไปในวัด ผีในวัดก็ต้อนรับผี ผีเข้าไปในป่าช้า อันนี้คนฉลาดเขาเรียกว่า “ผีไปส่งผี” เพราะต่างคนต่างก็จะเป็นผีในวันข้างหน้า จริงมั๊ย รวมเธอเป็น ด้วยกับเขาหรือเปล่า ?

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ทุกๆวันนี้ป่าช้าอยู่แค่ประตู่ใจ เห็นหรือไม่เห็น หรือเปล่าก็ไม่รู้ ประตู่ที่เหม็นที่สุดก็อยู่ใกล้ประตู่ใจนี้ คนฉลาดพึงเห็น ให้เห็น ให้พิจารณา ศพที่เข้าไปในป่าช้า นั้น เหม็นเน่า นั่นคือศพ ไม่เหม็น ไม่มี เหม็นกลิ่นเน่าทุกๆตัว ทุกๆตนเน่าเหม็นตั้งแต่ยังไม่ตายแล้ว ก็มีเยอะมาก ผู้ฉลาดสังเกตดูหากเกิดปัญญาแล้ว คนจึงขลุกอยู่กับสิ่งที่เน่าเหม็น น่าสะอิดสะเอียน มาตั้งแต่ยังไม่เป็นศพ พอเป็นศพเป็นซากเมื่อใด ยิ่งเหม็นเน่ากว่าซากสัตว์บางตัวเสียอีก จึงเป็นเรื่องที่น่ารู้จักด้วยเฉพาะตนที่เดียว ของผู้อยากฉลาดรู้ธรรมในกาย ธรรมในใจนี้ ชื่อว่า **อตฺตา อนตฺตา** นั่นเอง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

จึงยกมาเปรียบเทียบให้เห็นรู้ เรื่องสัจจะจริง ของป่าช้า อัตตา
กรรมอัตตา = อัตตาค่ากรรมร้าย ตั้งแต่มนอกรรมคิดผิด ปากพูดผิด
กายลงมือกระทำผิด กรรมสามกรรมนี้ ติดตามมาทุกภพทุกชาติ
ติดฝังอยู่ทุกๆภูมิของแต่ละตัวตน เมื่อได้เข้าร่วมผิดอีก จึงต่อภพต่อชาติ
ต่อภูมิต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุด

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

อิตตา = ย่อมสร้างแต่ความเนาเหม็นไว้ สะสมไว้ให้มากกับตัวตนนี้ ของมันเอง อย่างไม่มีประมาณ เพราะพฤติกรรม สันดานที่สะสมมา ติดตามมา ทุกภพทุกชาตินั่นเอง เอาเป็นมา ทุกๆป่าช้า ที่เอาเผา นั้นก็ว่าได้ ตัวตนของอิตตาก็อ่ร้างสร้างมาด้วยความสำคัญตัว ต้องการให้ตัวตนนี้สำคัญ เมื่อเป็นแล้วทำให้เกิดได้ตั้งใจ อหังการ ไปตามอารมณ์ที่ได้ตั้งใจ ส่วนความดีและความร้ายกาจนั้น เท่ากับการสะสมป่าช้า ที่เนาเหม็นแก่ตนเองต่อไปอีกสำหรับตนตัวผู้นั้นแล้ว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

ผู้ฉลาดควรรู้จักประตู่ที่เหม็นเน่า เขมาควันดำที่ตกตะกอนนี้มาจาก ความไม่พอใจ หรือความพอใจ กับตัวตนที่สะสมมามากมาย เอาทำร้ายจิตใจอยู่ตลอดเวลา ให้เห็นป่าช้าหลังนี้ การเอาตัวตนนี้ทนขังทุกข์อยู่อย่างมากมาย ต่อเติมกำลังให้มันเกิดมากมาย พอใจหรือไม่พอใจมากมาย การได้ตั้งใจ ตั้งต้องการให้ได้ตั้งใจ ให้ดูกำลังของมัน จะแรง จะเร็ว จะพุ่ง ล้วนแล้วเป็นแรงของอุปาทานทั้งสิ้น พุ่งไปหา พุ่งไปจับ รับเอามาให้ได้ เป็นประตูทางเข้าป่าช้าที่ 1 เก็บสะสมไว้แล้ว กับสิ่งของของอัตตา ที่เน่าเหม็นนี้ ด้วยเรื่องใจพอใจ ไม่พอใจนี้

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ผู้ฉลาดควรรู้จักประตูทางเข้าป่าช้าที่ 2

ในเรื่องของมิกู ก็มีรอย เป็นกุ เป็นของกุนั้น จะตามมาทีหลัง เมื่อป่าช้าหลังที่ 2 ก่อร่างสร้างตัวตนมาได้ ความพอใจย่อมมีมาอยู่แล้ว จะทำอะไรย่อมไม่ผิด แม้กระทั่งกুমี่ ความร่ำรวย เป็นเศรษฐี เป็นผู้ดี มีหัวโขน มีผู้นับหน้า ญาติให้ เผลอๆก็ถูไถไปทั่ว จนไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ที่เหม็นที่หอม ที่ตอมที่ดม เลยเอา เท่ากันไปหมด เพราะความกูนั่นแหละ จึงสะสมเส้นทางไปป่าช้าที่เน่า เหม็นของตัวตนนั้นทีเดียว ไม่ว่าจะพระ หรือเณรที่หม่อมจิวรของพระพุทธองค์อยู่ หรือแม้กระทั่งตะก่าฆราวาส ที่เป็นอัครตา มิกู เป็นกุ นั้นโน่นนี่ ซึ่งเป็นสัจจะ ทุกข์ แต่ไม่มีปัญญาเห็น

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

ประตูทางเดินไปป่าช้าที่เน่าเหม็นที่ 3 ในเรื่องของการเสพ ยึดติด สะสม ทางเดินนี้ เดินเข้าไปทีละนิด อย่างไม่รู้ตัว จึงไม่ยอมตื่นกับการเห็นป่าช้า หรือทางที่เอาตัวเองกลัว จะได้ไปตามระยะเวลา ที่เสพ - ติด - ยึด - มั่นหมาย เານี้ ของโลกอันพิสดารนี้ เรียกว่า “สิ่งเสพติดกับโลก” อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้เราไม่เห็น ไม่หา เส้นทางที่สว่าง และฉลาด ที่จะตัดขาดโลก หรือ สิ่งของที่จะเอาบุญเอาเนา เอาเหม็นแก่ตนเอง สิ่งไหนที่ทำให้ตนเองหลงลืม ไม่อยาก ไม่ต้องการหลุด ไม่ต้องการพ้นออกรอดได้ และไม่เห็นเส้นทางที่ ผู้คนหรือปุถุชน เอาเวียนไปเวียนมา อยู่อย่างนั้น

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

อะไร อย่างไรหรือ ? กักับการเดินทางปิดประตูป่าช้าของผู้ฉลาด มีปัญญา เห็นรู้ ทุกขสัจจะ รู้ทุกขสัจจะเป็นอนัตตา เป็นสุญญตา ไร้แรงหรือค่อยๆไปตามเหตุการณ์ไครนั้น ให้ทัน ประตูป่าช้า กรรมร้ายของอัตตา มิจฉา อวิชชา นำพาไปกลับ ไปกลับ สลับเอาตายเอาเกิดนี้ เปิดประตูรอรับอยู่ตลอดเวลา ขึ้นอยู่ระยะเวลาของไครนั้น หากเป็นผู้ฉลาด จะคอยปิดประตู 3 ช่องนี้อยู่ตลอดเวลาเลยที่เดียว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

หลงทางเพราะกิเลส เหตุอึดตา มานะ โลภะ มิจฉาทิฐินี่เป็นอย่างไร?

การหลงทาง ต่างก็เดินหลง งงกับกิเลสตัว

เพราะมีดมีด จิ้งเอามั่วๆ กล้าๆกลัวๆ เหตุที่ตามีดมั่วนั้น

ทางหลงก็เมามั่ว อะ มั่ว ะ พัวพัน อำอึ้งกัน

สะลึมสะลือ ตื้อรันซัง กิเลสมัดติด เพราะหลงงงตน

หลงตัวหลงตน หลงการสำคัญตัวตน เหตุโมหะเอาหลง

ไหลลื่น ไม่ตื่นตน งวยงกิเลสตาม มารพาลเอาเข้าแช่

แย้เอ้ายับยั้ง ชังธรรมเอาหวังเหนียว เกี่ยวข้องเอาเข้าแล

ตัวหลงก็เอาแย้ หลงตัวก็เอายุ่ง หมกมุ่นกิเลสตนตัว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ประตูป่าซำก็เปิดรับเอาไปอยู่กับผี

ที่ติดแช่อยู่ อย่างกระชั้นชิดนั้น

เอาโลก โลกาวิปริต แปรปรวนป่วนกันทั่วทุ่ง

สักแต่ได้เห็น เชื้อญ่ทุกข์บ่นว่าทุกข์ ไม่มีการปรับปรุง

ป่าซำมีควันคลัง มุ่งแต่เผาคนตาย

ธรรมอนัตตาเลยลี้ลับหายไปจากโลกแล

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ผู้ฉลาดเห็นป่าช้า เห็นคนตาย กลัวตาย จะรีบหายามากิน ให้ไข้หาย อุตตา
ตาย โดยเร็ว ผู้ฉลาดจะรีบเร่ง กระทบตัวเอง ตัดดับ อวิชชา อะ บอดเสีย
ใจที่ทุนทุรายร้อนร้าย ทางจิตใจ ไข้หายสิ้นเกลี้ยง กิเลสที่ล่อหลอกและยื่น
ให้อย่างเสียเวลาต่อตนเอง มามากแล้วนั้น ได้ปฏิบัติธรรมอย่างจริงแท้ เห็น
แก่นแท้ของพระธรรม ที่เหลือแค่คำสอนของพระพุทธองค์เท่านั้น นั่นคือ
การปฏิบัติบูชาตนเอง หาเวทนา เห็นอตตะ ตัดอตตะ อะ หาย หลงหาย
ดับบอด อวิชชา นั้นเสียทีเถิด

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

มีให้เห็นจนถึงยุคอิตตาอิตคัต

อิตคัต ชัดธรรมพุทธะอริยะ พระผู้ตื่นรู้

หลงวิภูณะ อวิชชาคู่ อิตตาสู้สังสาร

บางคนอ่าน ไบลานเปล่า ขาวชั้นอันธพาลมาร

ไม่มีธรรม ในตัวขาน แต่เอาธรรมครูอาจารย์มาหากิน

มีให้เห็น ยุคคนเข้ญธรรม นำมาแผ่ขาย

กรรมอันตรายขาย เดรัจฉาน นามสัตว์ทั้งหลาย

คูฝิตครูอาจารย์ ล้าหน้าอาจารย์ตน ตนตัวมีอยู่มากมาย

กิเลสอวิชชาหมาย ได้กรรมร้าย พราย ภัย ติดตามตัว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

อึดตา อึดต เชื้อญ เป็นคนไม่มีธรรมในตัว

หากเห็น อย่าไปกลัว อย่ามัวดู ให้หลีกเว้น

คนปลอม สี่ปลอม ท่องไบลานธรรมเปล่า เอาข่าวเป็น

พระพุทธเจ้าให้หลีกเว้น เห็นแล้วหนี ให้ไกลๆ

บุคคลที่พระพุทธเจ้าให้หลีกให้เว้นนั้น

1. คนขายน้ำมันแต่กินไข
2. คนขายยาแก้ไอแต่ตนเองเป็นหืดเป็นหอบ
3. คนขายหญ้าคา แต่ตัวเองไปอยู่บ้านรั้ว
4. คนขายเนื้อทอด แต่ไปกินถั่วเน่าปิ้งย่าง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

คนพูดธรรม ไม่มีในตน มีแต่ขอผู้อื่นพูดธรรมของผู้อื่นปลอมแปลงของเขา
หลอกหลอนผู้อื่น เรียกว่า “ธรรมจริงไม่รู้ ธรรมมีไม่เห็น ธรรมเป็นเช็ญอยู่
ไม่รับ อวิชา อะ โง่แล้ว” ไม่เห็นธรรมมีจริง ไม่รู้จักธรรมเป็นจริง เรียกว่า
“ผู้หลงผิด” แล้ว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ห้ามพระพุทธเจ้าไม่ได้ ข่ายผิดธรรม

ห้าม ยิ่ง หยุต พระพุทธเจ้าไม่ได้ ข่ายกรรมเอาผิด

ใครที่หยุต ยิ่ง ห้าม พระพุทธเจ้า ผู้นั้นเข้าข่ายเทวทัตแล้ว

พระพุทธเจ้าให้พูด พูด = ไม่มีภัยพิช

พระพุทธเจ้าไม่ให้พูด ไปพูด = ผิด พิษภัยจับทันที

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ใจอันธพาล สันดานอึดตาใคร เป็นจิตใจปุกฤษณ

นรกเอาวากวน สับสนหลงงใคร นี่แหละใจที่เอาผิด

สัตว์เดรัจฉาน ตามติดด้วยสัมภเวสี มีให้เห็นทุกวันนี้

ใจเปรตเอาเป็นหนี้ ผิดธรรมต้องได้รับ บังคับชี้ใจอึดตาใคร

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ให้รู้จักกรรมกิเลส เหตุอัตตา อวิชา อะ

มี ณะ เอากลั่ง เอาบ้า ถ่างทำ เอาให้ตนผิดแล้ว

ผิดอีก มานับกับ เมื่อรู้จัก แล้วหักดิบ กับจิตใจ

รู้วิธีไซ ให้ปรับปรุง หมุนให้แจ้ง

ธรรมจักรรู้ ครู อาจารย์ เป็นผู้แสดง

เราเป็นผู้แสวง หมั่นศึกษา วิชาจะไม่ห่างไกล

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ภาคปฏิบัติ ค้นหาอรรถาภิธานกิเลส เหตุของอวิชชา อะ ที่ติดตามมาของเรื่อง
ทุกขสัจจะสี่ประการ

ทุกข์	สมุทัย	นิโรธ	มรรค
อัตตา	อนัตตา	สุญญตา	นิพพาน
ชั้น 5	อวิชชา	อุปาทาน	ตัณหา

กรรมอวิชชาที่หนา หนัก ที่สุด

ปุถุ = ผู้หนา เต็มไปด้วยกิเลส เหตุอวิชชาตัวเดียว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังขารไว้ สอนธรรมว่า

เหตุกับผล ของวงจร ที่เอาตาย เอาเกิด

เหตุ - ชั้นห้า คือ **เจ้าจอมทั้งหมด** ในบรรดาที่อยู่รอบวงจร

ผล - ผู้สั่งการ คือ **อวิชา** อะ โง่ เอาให้บ้าคลั่ง

เหตุ - ผู้อวดรู้ คือ **สังขารา** (สังขาร) นึกคิดปรุงแต่ง

ผล - ผู้ส่งต่อ คือ **วิญญาณัง** (วิญญาณ) รับรู้สึก

เหตุ - ผู้รับงาน คือ **นามรูป**

ผล - ผู้ขยายความ คือ **สหายนะ** (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์)

เหตุ - ผู้เสาะหามา คือ **ผัสสะ** (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ)

ผล - ผู้เจ็บปวด เอาป่วย เอาไข้ คือ **เวทนา**

เหตุ - ปุถุ ผล ไม่รู้จักที่มา ที่จะได้ไป ไขว่กาลกับ
เอาสลับ สะลิมสะลือ ตื้อด้าน ค้านด้านธรรมเหตุกับผล
คลุกเคล้าเหตุ คีบคลานผล ปุถุ ผู้ไม่รู้ทางรอดพ้น
วงจักรกล เอาหมุนปั่น วัฏฏะจริง
ผู้ชักนำ เหตุ ผู้พาหมุนมีเหตุต่อ คือ **ตัณหา** (อยากและไม่อยาก)
ผล - ฟุ้งทะยาน กาลก่อเหตุ คือ **อุปาทาน** (ต่อภพ ต่อชาติ)
เหตุ - จุดกำเนิดพามาเกิดใหม่ คือ **กามภาวะ**
ผล - รับเหตุ รับผล ในการกระทำนั้นอีก = คือ **ชา-ติ** (มีกรรมเป็นที่พาไป)
เหตุ - เกิดอีก โน้มไปสู่ผล คือ **แก่ชรา** พยาธิรุมเร้า
ผล - เข้าสู่ปาก **มรณะ** ไปป่าช้า เป็นกูนี้แล้ว (รวมเธอด้วยอีกคนหรือเปล่า)

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ทุกภพทุกชาติ เอาเวียนไปเวียนมา

ไม่ถึงสักครา ฝั่งที่จะพ้นรอด

ถึงมาพบ บรรจบธรรม สอบเมื่อไหร่ ใจจิตก็เอาท้อ

กิเลสก็ถ่อให้ หมุนวนตามกลไก ใจจิตก็รั้งรอ

ถึงกับย่นย่อ รอระยะ พุทธะองค์ใหม่ มาให้ชิมอีก

= ยาของพระพุทธเจ้านั้น คือ ยากินแล้วไม่ตาย

= บุคคลที่จะได้รับยาท่านั้น คือ ผู้มีปัญญา ตัดขาดวงจร

เหตุกับผลนั้น ได้โดยแท้

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆกรรมไว้ สอนธรรมว่า

หัวหน้า หน้าหัวนี้ เป็นใคร?

ใคร ที่กำลังจะถูกคัดให้เป็นหัวหน้า และลูกน้องของหัวหน้า คุณเป็นใคร?
เมื่อได้ถูกคัดเป็นหัวหน้า หากเป็นหัวหน้าทำผิด เคยเห็นผิดมาแล้ว เคยทำ
ผิดมาแล้ว และได้เข้าร่วมผิดมาแล้ว หลายภพชาติ เคยคิดคดโกง ใครต่อใคร
มามากมาย หลายภพชาติ การสะสมของผิดมานี้ จะได้มาเห็นสิ่งผิด ของผิด
ในการกระทำนั้นๆ และในบรรดาลูกน้อง ที่ติดตามมาชาตินี้ ก็จะได้เห็น
ลูกน้องที่ได้เข้าร่วมผิด รับผิด ทำผิดกันมานั้นแล้ว

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังฆธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เมื่อมีเหตุผิด ผลผิดก็เตรียมรับกันไป จะได้ชดใช้ สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นแน่นอน
เมื่อตอนรับผิดกันมานั้น กระทบผิดร่วมกันอีกนั้น ในภาคภพต่อไป ก็จะมีหน้า
หน้าสาหัส สุดแค้น ขนาดไหน ก็ต้องได้รับการชดใช้กับหนี้ที่มีต่อกันถึงชาติ
หน้า ณ ชาติปัจจุบันนี้ ให้เห็น มีเหตุหนี้ต่อกันเช่นไร ใน สัตว์ บุคคล ตัวตน
เรา เขา ย่อมต้องได้ชดใช้คืนทุกคน จึงไม่มีผู้ที่ไม่มีความผิดเลย ผิดนี้
ติดตามมา ทุกคน ส่วนจะผิดขนาดไหนนั้น จะเลวร้ายขนาดไหนนั้น
จะหนักหนาสาหัสขนาดไหนนั้น ย่อมรู้ ย่อมเห็น ความผิดนั้นด้วยกันทุกคน

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า
ทุกข์นี้มีจริงๆ กับผู้รู้ถึงซึ่งสัจจะทุกข์
จึงเป็นผู้ไม่ประมาททุกข์ ที่จะได้รับนั้นอีก
สุขนี้ก็มีจริงๆ กับผู้ที่เห็นสุขนี้
ย่อมเป็นผู้ไม่ประมาทกับความสุขนี้อีก

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ผู้ที่เป็น ทั้งหน้า ทั้งหัว ได้ถูกยอมรับให้

เป็นทั้งหัวและทั้งหน้า เรียกว่า หัวหน้า

ถ้าได้รับเป็นหัวหน้าที่ถูกต้อง ลูกน้องพึงยอมรับ นับว่าเป็นหัวหน้าจริง

ผู้เป็นหัวเป้า อุกะทะ น่าบูชา เป็นคนดี ความดีนั้น จะมีอยู่ที่ลูกน้อง

ทั้งหน้าทั้งหัว ตนตัวมีคุณค่า เรียกว่า “หัวหน้าที่เพียบพร้อม”

ถูกต้อง ธรรมครอง ตามทำนองทุกชนชั้น

ท่านเป็นหัวหน้า คุณค่านั้นคือธรรมงดงาม

เพราะ = เห็นรู้ธรรมจริง ธรรมถูกต้อง ครองธรรม ครองใจ ให้ไว้เป็นหัวหน้า

ที่มีทั้งหน้าและทั้งหัวนั้น นำหน้าจริงๆ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า
เดินทางตามตรงๆธรรม ชื่อๆธรรม ใครคือบุคคลธรรม
ใครคือผู้นำ ไปหาเห็นธรรม ทันทักได้กับท่าน
ฟังเคารพ นบนับถือ ศรัทธา ผู้ให้ธรรมจริงเท่านั้น
นั่นคือ หัวหน้ากองทัพธรรม ครูอาจารย์ ผู้ฝึกให้ท่าน
ผ่านด่านกรรม ตามไปตรงๆชื่อๆ เส้นทางธรรมจริง
อาจารย์ครู ผู้นำ ประธานองค์ สมธรรมท่านอนัตตา
หา เห็น อตตะ เห็นหาธรรมอนัตตา มาแสนกับนั้น
ฟังสดุดี บุญบารมีท่าน อรหันต์ธรรมชั้น
เหตุกับผล ผู้ใดนั้น ถึงธรรมของท่าน ชั้นบุตรท่านจริง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สังธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เห็น หา เมืองคน คลุกเคล้ากัน

เมืองคน ทำร้ายแล้วทำดี ทำดีแล้วก็มาทำร้าย คนทุกคน ทุกข์เหลือทน
ทั้งดีดี จิตใจต่ำ อวดดี ถือดี เก็บไว้ในที่ต่ำๆ

ใจดำนี้ มีทุกๆที่ในเมืองคน จะเป็นผู้ดีมีมาเป็นคนรวย จะม้วยมี แม่มาจน
คนๆนี้คลุกเคล้ากันอยู่ในเมืองคนนี้ สังเกตให้ดีๆ ปะปนกันอยู่อย่างนี้
เดี่ยวร้าย เดี่ยวดี มี ไม่มีนี้ มองให้หมด ต่ำตก รกเมืองคนจริงๆ

ครู อาจารย์ อบรมให้ สัทธิธรรมไว้ สอนธรรมว่า

เดี๋ยวดี เดี่ยวร้าย เดี่ยวซ้าย เดี่ยวขวา หน้าหันหลังเห

โซซัดโซเซ โลกๆ หันหลัง ชังๆ ขนๆ

งกๆ เงินๆ เกินๆ ขาดๆ เอาเข็ดหลาบแท้หนอเมืองคน

เอาสลับสับสน ระคนปั่นป่วน กวนเกา เน่าเหม็น

เห็นจริงแท้ แยะยัง ชังทุกข์ เมืองคนจริง

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ผู้ทำงานอย่างมีเป้าหมาย

มุ่งเป้าหมายไปที่ ผู้มีเป้า เข้าแจ้งงาน รับงาน ไปทำงาน ตามทางทิศ

เป้าหมายมิตร สะกิดธรรมดี อย่างมีเป้าหมาย

หมายเป้าเข้าแจ้งธรรม พานำไปทิศทางตามธรรมงดงามชาย

ขนย้ายอัตตาหมาย ได้ธรรมอนัตตาเย็น เห็นหาธรรมงามดี

1. เป้าหมายได้รับงานไปทำงาน เห็นพระเห็นเณร กระทำผิดธรรม

หมายเป้าเข้าแจ้งธรรม ชี้นำตามเหตุการณ์ ทางทิศที่ผิดนั้น

เณร พระ ที่ไม่รู้ ประตุที่ผิดช่อง ร่องหลุมที่ผิดรูกัน

นำชี้ถูกต้องธรรม นำพาให้หาเห็น เย็นร้อน ซ่อนทิศทาง

2. เจ้าขุน คุณนาย เป้าหมายนั้นพา เห็นหาธรรมะคุณ
สุขศรี สมบูรณ์ พูนผล เมื่อตนมี เยี่ยงเศรษฐีทั้งหลายได้
อิตตา ตั้วตน ผลพวงขนมมา อวิชา คาค้างอยู่มากมาย
ชี้นำคุณนาย เจ้าขุนทั้งหลาย ข่ายได้ รู้ธรรมจริง

3. อันมีเป้าหมาย ข่ายชั้นเศรษฐี รวยมีคับคั่ง
แต่ผลพวงธรรม ทิศทางจริงแท้ นั้นแลเห็นยาก
ร่ำรวยล้นฟ้า พามาหลากลั่น ตนตัวเหลือคณา
ขอนำขอพา ไปเห็นค้นหา ธรรมอนัตตาจริงแท้ต่อไป

4. มีเป้ามีหมาย ข่ายคนจน คนหาเช้ากินค่ำ ไม่มีอันจะกินให้เห็นหา
ธรรมเข้ายันเย็นค่ำ หากินหาเก็บ เห็นบออม ยอมเห็นหา พามีเป้าหมาย
เข้าทิศทางธรรมรู้จักอนัตตา บังคับบัญชาไม่ได้ หา เห็นก่อนตาย
มั่งมีที่หมาย ธรรมมรรค ธรรมผล พันคนจนได้ เกิดกุศลผลพวงจริง
5. มีเป้าหมาย ข่ายให้รู้ธรรม นำไปใช้ ในหมู่บ้าน ในวัด ในอำเภอ ในตำบล
สมผู้ใหญ่ ในทางทิศ ผิดไม่ชอบนั้น
หมายเป้าให้เฝ้าธรรม นำพาไปแจ้งไซ ให้ลูกน้องถูกต้องกัน
ผู้ใหญ่ในอำเภอ ตำบล หมู่บ้าน วัดนั้น จักสงบเย็นจริง

6. มีหมายเป้าเข้าให้ถึงคนอึดตา ว่าชาย หญิง ไม่รู้จักกรรม
กรรมมีไม่เห็น ธรรมเป็นไม่รู้ รับ นับว่าชายหญิงผู้โง่เขลา
มัวเมาเอาสมมุติ ผูกยึดติด มั่นหมาย ก็กับการเห็นผิดเงา
ให้มีเป้า ฝ่าหาธรรมจริง นำพาถูกต้อง ไปที่หมดทุกข์กัน

= ชาย หญิง ใครมีเป้าหมายที่จะเดินทางไปถึงที่ หมายความว่า ผู้หยุดผิด
ผู้ยังผิด ผู้หายไข้ ผู้ปราศจากพิษไข้ ได้เข้าแจ้งธรรมขาวใส สะอาด สว่าง
สงบ เรียกว่า “ผู้ถึงเป้าหมายของตนเอง” “ภิกษุเว” ผู้รู้ ผู้ตื่น
ความหมายนี้

ครู อาจารย์ อบรมให้ สั่งธรรมไว้ สอนธรรมว่า

ชายหญิง ผู้มองเห็นป่าช้า ทางเข้าป่าช้า ทุกขณะจิต

เป็นผู้พลิก สิ่งทีมองเห็นนั้น ตามความเป็นจริง นั่นคือ พระพุทธเจ้า

ผู้เห็นรู้ธรรมจริง ธรรมนี้มีจริงๆ ได้มาเป็นผู้บอกข่าว

ชายหนุ่ม หญิงสาว แก่เฒ่า หัวขาว เอาเจ็บ เอาป่วย แล้วตาย

พระผู้รู้จริง ผู้เห็นจริง ในธรรมอนัตตานี้ๆ

เห็นสัจจะธรรม นำสัจจะจริง รีบมาบอกกล่าว

เป็นพระผู้รู้ธรรม อันสัจจะจริง วิ่งตัดไคร่คาว

รับธรรมมาบอกกล่าว ข่าวธรรมสัจจะ

ภย ที่เอาเกิดตาย เรียกว่า ภิกขเว

หนังสือธรรมทาน ๒ ห้ามจำหน่าย

สถานปฏิบัติวิปัสสนาอนัตตาสამัคคีแม่สาย
ต.แม่สาย อ.แม่สาย จ.เชียงราย 57130

www.dhamma-anatta.com